

MICHELE CUSHATT

PUTEREA VINDECĂTOARE A CREDINȚEI

10 principii pentru a nu-ți pierde speranța
când lumea ta se prăbușește

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

*Celor care suferă, dar tânjesc să creadă:
rugăciunile lui Iisus sunt și pentru voi.*

BOOKZONE

CUPRINS

Mulțumiri	13
Introducere: O credință decăzută.....	15
Cum să profiți la maximum de cartea de față	26
PARTEA 1 – PRACTICA LAMENTAȚIEI	31
Ziua 1: Lamentația în fața neprevăzutului vieții	33
Ziua 2: Scopul lamentației.....	38
Ziua 3: Lamentația în fața pierderilor pământești.....	44
Ziua 4: Jelirea rătăcirii noastre spirituale.....	49
Ziua 5: Darul suferinței împărtășite	54
PARTEA 2 – PRACTICA VENERAȚIEI	59
Ziua 1: Frumusețea lui Dumnezeu.....	60
Ziua 2: Teroarea lui Dumnezeu.....	65
Ziua 3: Apropierea lui Dumnezeu	70
Ziua 4: Setea de Dumnezeu	75
Ziua 5: Când cei răniți venerează.....	80
PARTEA 3 – PRACTICA SMERENIEI.....	85
Ziua 1: Vezi cum ești cu adevărat	86
Ziua 2: Fără scuze.....	91
Ziua 3: Libertatea spovedaniei	96
Ziua 4: Atitudinea smerită.....	100
Ziua 5: Refugiul milosteniei.....	106

PARTEA 4 – PRACTICA RENUNȚĂRII.....	111
Ziua 1: Dorința nesfârșită de control.....	112
Ziua 2: Ușurarea renunțării.....	117
Ziua 3: Viața mărinimoasă.....	121
Ziua 4: Încredere fără garanții sau condiții.....	125
Ziua 5: Renunțarea absolută.....	131
PARTEA 5 – PRACTICA MULȚUMIRII.....	137
Ziua 1: Capcana senzației că ni se cuvine totul.....	138
Ziua 2: Nu uita.....	144
Ziua 3: O viață recunoscătoare.....	149
Ziua 4: Cealaltă față a generozității.....	154
Ziua 5: Suficient.....	158
PARTEA 6 – PRACTICA <i>SHALOM</i>	163
Ziua 1: Să fii întreg.....	164
Ziua 2: Răgazul singurătății.....	170
Ziua 3: Creat pentru odihna de sabat.....	175
Ziua 4: Pace în momente de frică.....	181
Ziua 5: Să trăim <i>shalom</i>	186
PARTEA 7 – PRACTICA IERTĂRII.....	191
Ziua 1: Acuzațiile împotriva lui Dumnezeu.....	192
Ziua 2: Acuzațiile împotriva mea.....	197
Ziua 3: Prețul iertării.....	203
Ziua 4: Pacea iertării.....	208
Ziua 5: Munca grea a reconcilierii.....	213
PARTEA 8 – PRACTICA PERSPECTIVEI.....	219
Ziua 1: Recuperarea minunării.....	220
Ziua 2: Sala de curs a lumii.....	225
Ziua 3: Comori în beznă.....	230

Ziua 4: Să visăm la rai	234
Ziua 5: Să-L cunoaștem pe Dumnezeu.....	239
PARTEA 9 – PRACTICA RELAȚIONĂRII (CONEXIUNII)	245
Ziua 1: Alinarea conexiunii.....	246
Ziua 2: Darul conexiunii	250
Ziua 3: Sfințenia împărtășaniei.....	255
Ziua 4: Să ne dăruim pe noi înșine	260
Ziua 5: Străini și prieteni.....	265
PARTEA 10 – PRACTICA AȘTEPTĂRII	271
Ziua 1: Cu picioarele pe pământ.....	272
Ziua 2: Cu ochii pe răsplată.....	278
Ziua 3: Așteptarea încrezătoare	283
Ziua 4: Pregătit de întoarcere	289
Ziua 5: Viața dintre lumi.....	295
Concluzie: Puterea vindecătoare a credinței.....	301
Note	311

INTRODUCERE

O CREDINȚĂ DECĂZUTĂ

„De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă.”

— SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ MATEI 7:24-25

Casa nu părea cine știe ce când am văzut-o prima dată. Nelocuită de mai bine de un an, lăsată de izbeliște vreme de un deceniu până atunci, proprietatea de patru hectare părea pe cale să fie devorată de natură. Numeroși arbori și tufișuri – unii morți de multă vreme, alții de-abia rezistând – împânzeau aleea și ascundeau vederii intrarea din față. Buruieni otrăvitoare acopeau ceea ce bănuiam că fusese cândva o peluză verde și luxuriantă, spinii țepoși zgâriindu-mi picioarele când mă plimbam în șlapi. Stejarii pitici creșteau nestăpâniți, crengele lor scheletice întinzându-se către pereții exteriori ai clădirii.

Am absorbit totul, făcând o comparație cu gazonul nostru bine întreținut de acasă. Ce harababură!

Lăsând în spate curtea năpădită, l-am urmat pe agentul imobiliar pe ușa din față ca să trecem repede casa în revistă. Nu a durat mult până când am dat peste dovezi asemănătoare de nepăsare. Pe lângă lipsa oricăror modernizări de la construcția sa cu 20 de ani în urmă, totul, de la băi până la ferestre, necesita reparații. Câteva zile mai târziu, după ce casa a fost inspectată de un expert, am aflat că simplele cosmetizări nu erau nici pe departe suficiente.

Locuința trebuia dezmembrată din temelii și reconstruită.

Un acoperiș nou. O altă tencuială și o zugrăveală exterioară completă. O revizie a sistemului de canalizare. Repararea daunelor provocate de inundații parchetului. Mai multe geamuri sparte, un boiler pe ducă și un aparat de aer condiționat stricat ce trebuia înlocuit cu două unități noi.

Astea erau chestiunile majore. Casa trecuse peste decenii de viață cotidiană și suportase vremea aspră din Colorado. Fără o îngrijire permanentă, uzura se făcea simțită. Ca să o facă durabilă, următorul proprietar trebuia să investească timp, sudoare și bani consistenti, iar noi nu posedam din belșug nimic din cele enumerate. Troy și cu mine aveam amândoi niște cariere solicitante. Trei dintre cei șase copii ai noștri locuiau încă acasă, aflați la începutul adolescenței, cu un trecut dificil și nevoi pe măsura lui. Ne simțeam înglodați în traiul zilnic fără să trecem printr-o schimbare de domiciliu și o renovare.

Cu toate acestea, la începutul anului cu pricina, o pandemie globală luase Statele Unite prin surprindere. În prima parte a lunii martie 2020, împreună cu restul națiunii, COVID-19 ne-a trimis în carantină în casele noastre, pentru ceea ce credeam că vor fi doar două săptămâni. După ce au trecut luni întregi fără ca vreun final să se întrevadă, am început să ne săturăm de pereții noștri. Izolarea și școala virtuală ne-au tocit nervii și ne-au măcinat

răbdarea – adulților și copiilor deopotrivă. Comunitatea în care trăiserăm atâta amar de vreme se aglomerase, cu case construite una peste cealaltă. Biserica, munca și școala fiind surghiunite în mediul online, nu am mai fost mărginiți de un spațiu geografic. Mutarea ni s-a părut dintr-odată o opțiune fezabilă.

Apoi, într-o zi, am dat peste o proprietate situată la jumătate de oră depărtare, întinsă pe o suprafață deschisă de patru hectare, acoperită cu stejari și plante veșnic verzi, cu vedere către Munții Stâncoși. Da, casa era degradată și uzată. Dar nici noi nu eram altfel. Poate că de asta ni s-a părut acasă.

„Fundatia e bună”, mi-a spus soțul meu constructor. „Asta îmi place la ea. De restul putem să ne ocupăm noi.”

Era tot ce trebuia să aud.

Câteva săptămâni mai târziu, ne-am făcut bagajele și ne-am mutat. În timpul unei pandemii. În vreme ce lucram cu normă întreagă și ajutam trei adolescenți cufundați până peste cap în școala online. Ce oameni în toate mințile ar decide să facă o renovare totală a locuinței în toiul unei crize globale?

Noi. Și nu vă garantez nimic în privința sănătății noastre mintale. Credeți-mă când spun că nu o singură dată s-a întâmplat să pun sub semnul întrebării decizia pe care am luat-o.

Dar, chiar și așa, soțul meu a avut dreptate. Fundația s-a dovedit solidă. Odată ce am trecut cu bine prin cea mai grea fază a renovării, ne-am trezit într-un cămin transformat într-un adăpost chiar în mijlocul unei furtuni.

Friedrich Nietzsche, filozof german din secolul al XIX-lea, a fost cel care a afirmat inițial: „Ceea ce nu ne ucide ne face mai puternici.” Maxima, oricât de nemilos

ar suna atunci când îi este adresată unei persoane care trece printr-o criză, este parțial adevărată. Tihna și confortul nu dau rezultate. Rezistența, da! Asemenea antrenamentului pentru un maraton sau pentru ridicarea greutăților, determinarea de a trece peste dificultăți este cea care ne dezvoltă forța. Chiar și așa, cunoaștem cu toții pe cineva a cărui viață s-a dezintegrat ca urmare a dificultăților sale – inclusiv viața lui Nietzsche.

Prin urmare, de ce furtunile devastează anumite case, având în același timp un impact redus asupra altora? De ce o persoană se prăbușește când trece prin crize, în vreme ce alta pare să iasă întărită în pofida lor? Și de ce unii suferinzi trec printr-o intensificare a credinței, în timp ce alții sfârșesc lepădându-se de ea?

Ucenicii au aflat pe pielea lor ce înseamnă să fii prins într-o furtună neașteptată. Luca povestește:

„Și, într-una din zile, Iisus a intrat în corabie cu ucenicii Săi și a zis către ei: «Să trecem de cealaltă parte a lacului.»

Și au plecat. Dar, pe când ei vâsleau, El a adormit. S-a lăsat pe lac o furtună de vânt, iar corabia se umplea cu apă și erau în primejdie.

Și, apropiindu-se, L-au deșteptat, zicând: «Învățătorule, Învățătorule, pierim!»

Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei și ele au încetat și s-a făcut liniște. Și le-a zis: «Unde este credința voastră?»

SFÂNTA EVANGHELIE DUPĂ LUCA 8:22-25

Marcu numește furtuna „mare” o vijelie violentă și fulgerătoare care s-a prăvălit peste corabie și i-a înspăimântat pe ucenici (Marcu 4:37). Nu aveau cum să pornească motorul V-8 al ambarcațiunii sau să trimită o

rachetă de semnalizare pentru Paza de Coastă. Era omul împotriva naturii, iar natura se dovedea mai puternică.

Dar ucenicilor le scăpa din vedere o realitate care le putea salva viețile: în corabia lor se afla Iisus.

În zilele precedente, ucenicii fuseseră martori ai uimitoarelor miracole înfăptuite de Iisus, miracole care nu lăseau nicio urmă de îndoială cu privire la natura Sa divină: sluga unui comandant fusese vindecată de la depărtare printr-un cuvânt din partea lui Iisus (Luca 7:1-10); singurul copil al unei văduve, sculat din morți și înviat (v. 11-16). Același Iisus care făcea minuni și sfida moartea ședea în corabie la doar câțiva pași de ei.

Cum se întâmplă adeseori, tăria furtunii a scos la iveală intensitatea credinței lor.

„Nu-Ți este grijă că pierim?”, au strigat ei (Marcu 4:38).

Adevărul despre identitatea și iubirea lui Iisus nu era mai presus decât intensitatea circumstanțelor în care se găseau. Așadar, când vijelia și frica lor s-au dezlănțuit, credința în Domnul Furtunii li s-a veștejit.

De-a lungul ultimilor ani, ne-am trezit în mijlocul unor furtuni globale furioase. Cârmuitori însetați de putereucid nevinovați în numele poftelor personale și agendelor malefice proprii. Tensiunile rasiale care bolborosesc de multă vreme în adâncuri au atins o presiune explozivă. Instituții care odinioară păreau de nezdruccinat sunt cufundate astăzi în dizgrație și sunt puse sub semnul îndoielii. Lideri care altădată păreau de neclintit și de neatins s-au prăbușit rușinos de pe podiumurile lor. Încrederea noastră în viitor și în noi înșine s-a șubrezit până în punctul în care nu mai credem că „ce e mai bun de abia urmează”. Și, în cazul multora dintre noi, temelia pe care stăm ni se clatină sub tălpi.

Ce facem atunci când pământul se înmoaie? Unde ne îndreptăm ca să găsim un reazem mai bun?

Unde îți este credința?

Așa cum o casă are nevoie de o fundație solidă, viața spirituală trebuie să fie ancorată în cimentul credinței. Mersul la biserică, citatele spirituale pline de miez și o listă cu melodii creștine nu sunt suficiente. Asemenea decorațiunilor domestice, ele împodobesc viața credincioasă, dar nu o consolidează.

Dacă activitatea noastră creștină nu se întemeiază pe ceva substanțial, nu va trece cu bine peste cele mai rele vijelii ale vieții. La prima furtună ce-și va face apariția, religiozitatea noastră învățată pe de rost ne va ajuta la fel de mult ca un tapet într-o tornadă. Pereții frumos împodobii ai vieții creștine se vor dezintegra și se vor face fărâme.

Știu. Pentru că asta mi s-a întâmplat mie.

Aveam doar câteva luni de viață când un bărbat pe nume Dave Mostek l-a invitat pe tata să meargă la biserică împreună cu el și cu soția lui. Dave și tata lucraseră împreună la State Farm Insurance, din sudul Californiei. Doi bărbați tineri cu familii tinere – unul era un om credincios, celălalt un individ proaspăt ieșit dintr-o copilărie în care suferise abuzuri și dintr-un război în Vietnam. Printr-o simplă invitație, tatăl meu a descoperit speranța Evangheliei. Prin urmare, cursul vieții mele s-a schimbat.

În vreme ce tata a trăit 27 de ani fără credință, eu nu-mi amintesc o singură zi fără forța ei călăuzitoare.² Primele mele amintiri cuprind imagini de la slujbele duminicale de la biserică, lecții biblice pe tăblițe din textil, imnuri religioase și armonii pentru patru voci,

ospete pline de prieteni și vase din Pyrex de 9/13 centimetri, pline cu macaroane cu brânză. Nu-mi amintesc să nu fi crezut vreodată în Iisus. Povestea mea este una bogată, presărată deopotrivă cu practici religioase și activități comunitare, toate oferindu-mi o temelie solidă de credință care îmi este de mare folos și în ziua de azi.

Chiar și așa, pentru a ține piept supliciilor experienței omenеști, un suflet are nevoie de mai mult decât o religiozitate întemeiată pe reguli. În ultimii 30 de ani, viața mea a fost ciuruită de o serie de vijelii semnificative: divorțul și viața de mamă singură. Recăsătoria, familia vitregă, provocările ridicate de educația copiilor. Conflicte și dezbinări legate de biserică. Îngrijirea și adopția a trei copii cu un trecut traumatic. Oameni dragi, cu afecțiuni mintale grave și cu probleme de sănătate. Diagnosticul de cancer pancreatic al tatălui meu și decesul lui ulterior. Apoi, propriul diagnostic de cancer: carcinom cu celule scuamoase al limbii. Nu doar o dată, ci de trei ori.

Al treilea diagnostic și tratamentul prelungit care i-a urmat au fost cele care aproape m-au distrus. Spre finele acelor luni de suferințe de neînchipuit, doar rugăciunile m-au ținut în viață.

Au trecut deja șapte ani, iar miracolul ce este viața mea continuă. Deocamdată. Dar trăiesc zilnic cu repercusiunile pierderilor și traumelor nenumărate, precum și cu o durere cronică și un handicap permanent, remniscente mereu prezente ale faptului că am fost atât de aproape de mormânt.

Sunt întrebată adesea: „Cum de mai crezi, deși ai atâtea motive să n-o faci?”

Bună întrebare. Dar mai întâi, o poveste.

Înainte de moarte, Iisus a luat masa cu ucenicii Săi. Era Paștele, praznicul anual pentru pomenirea izbăvirii de către Iahve a israeliților din Egipt după sute de ani de robie (a se vedea Exodul – a doua carte a lui Moise 11 și 12). Pentru cei așezați la masă, nu era decât o altă sărbătoare evreiască. Iisus știa că lucrurile nu erau ceea ce păreau.

Acesta avea să fie Paștele spre care duseseră toate celelalte sărbători de Paște. El urma să fie mielul jertfit, sângele Său oferind pavăză și îngăduind sentinței cu moartea să treacă peste poporul lui Dumnezeu, eliberându-ne de robia păcatului.

Am încercat să-mi închipui cum trebuie să fi fost acea noapte pentru Iisus, agonizând din cauza iminenței Sale suferințe și pregătindu-și ucenicii pentru ale lor. Vreme de trei ani se dedicase lor, instruindu-i și dându-le îndrumare. Și tot nu pricepeau ce era pe cale să se petreacă. Nu înțelegeau că speranțele lor urmau să fie atârinate pe o cruce. În schimb, ca niște băiețandri întrecându-se pentru popularitate, se certau despre cine era cel mai însemnat dintre ei (Luca 22:24).

Acesta este motivul pentru care, cred eu, Iisus s-a întors către Simon Petru, un lider din rândul lor, cu câteva vorbe tăioase:

„Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; iar Eu M-am rugat pentru tine să nu piară credința ta. [...]

Iar el I-a zis: «Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță, și la moarte.»

Iar Iisus i-a zis: «Zic ție, Petre, nu va cânta astăzi cocoșul, până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu Mă cunoști.»

SFÂNȚA EVANGHELIE DUPĂ LUCA 22:31-34

M-am gândit mult în ultimii ani la această scenă. Mai târziu, în acea noapte, Petre s-a confruntat cu propriul supliciu. Pătimaș, dar excesiv de încrezător, considera că e pregătit pentru ce era mai rău. N-ar fi avut cum să se înșele mai mult.

Iisus putea să vadă ceea ce lui Petre nu-i stătea în puteri. Gândurile bune aveau să-l părăsească pe Apostolul Petre cu mult timp înainte să fugă din grădină în acea noapte. Acesta e motivul pentru care ceea ce s-a întâmplat în continuare este atât de important.

În cuvintele pătrunzătoare adresate de Iisus unui Petre nedumerit se află două daruri extraordinare.

Mai întâi, un avertisment: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu!”

Uf. Asta da veste proastă! Nu auzi în fiecare zi că dracul se pregătește să te înfulece la prânz.

Iar, în al doilea rând, o făgăduială: „M-am rugat pentru tine, Simone.”

Oh! Să cugetăm puțin. Iisus, cel pe care Petre îl declarase „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Mat. 16:16), s-a rugat pentru omul care, înainte ca noaptea să ia sfârșit, avea să tăgăduiască că L-ar fi cunoscut vreodată. Cu mult înainte ca șocul arestării lui Iisus să-i zdruncine lui Petre încrederea, cu mult înainte ca acesta să-și bage coada între picioare și să-și ia îngrozit tălpașita, cu mult înainte să șadă în jurul unui foc obștesc și să le declare spectatorilor acuzatori: „Nu cunosc pe omul acesta” (Mat. 26:74), cu mult înainte ca Petre să dea greș, Iisus S-a rugat.

Purificarea spirituală a lui Petre nu era un război ce se putea câștiga prin încredere, nici măcar prin mânia unei săbii. În schimb, Petre avea nevoie de rugăciunile întăritoare ale Mântuitorului.

Un avertisment (vestea proastă). Și o făgăduială (vestea ridicol de bună).

Iisus avea la degetul mic toată puterea și autoritatea Tatălui Său. Ar fi putut să invoce flăcări și fulgere, îngerii mânuind arme, ba chiar ar fi putut să-l înfășoare pe ucenicul Petre într-o folie modernă cu bule. Dintre toate lucrurile pe care Iisus le-ar fi putut face ca să-i aline chinul lui Petre, El S-a rugat.

Nu S-a rugat pentru sănătatea lui Petre, pentru familia lui, pentru resursele sale financiare, nici măcar pentru capacitatea lui de a riposta și a scăpa de arest și moarte.

În schimb, Iisus S-a rugat pentru credința lui.

În momentele noastre de suferință, credem că miza cea mai mare constă în relațiile, familia, siguranța, securitatea financiară, sănătatea sau chiar viețile noastre. Credem că diagnosticele, divorțul sau moartea sunt cele mai rele lucruri care se pot petrece.

Nu am putea greși mai mult.

Vijeliile sunt o parte universală a experienței omenesti. Nimeni nu se poate sustrage de la uzura zilnică a existenței noastre umane. „El face să răsară soarele și peste cei răi, și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți, și peste cei nedrepți”, ne amintește Iisus (Mat. 5:45). Și „în lume necazuri veți avea”, avertizează El (Ioan 16:33). Deși alegerile pe care le facem au o influență asupra drumului nostru, nu avem cum să ținem vremea sub control pe măsură ce-l parcurgem. Și așa cum vremea dă în vileag stabilitatea unei case, sufe-

rința scoate la iveală starea în care se află credința unei persoane.

Da, sunt întrebată adesea cum pot să mai cred după tot ce am pățimit. Cum am supraviețuit atâtor suferințe cu credința neștirbită? Iată, în două părți, răspunsul meu.

Mai întâi, asemenea lui Petre, nu-mi asum niciun merit pentru credința care continuă să mă susțină și să mă călăuzească. Așa cum a scris John Newton în versurile imnului său acum celebru, „Amazing Grace”:

*Prin multe primejdii, piedici și capcane
Am trecut deja:
Harul m-a purtat sub paza lui până aici
Și harul mă va călăuzi acasă.³*

Iar, în al doilea rând, chiar dacă harul Tatălui meu mă poartă în continuare, anii în care L-am urmat pe Iisus mi-au pus la îndemână o fundație care m-a ajutat să depășesc tot ce a avut viața mai rău de oferit. După cum spune învățătoarea creștină Jen Wilken: „Disciplinele spirituale hrănesc credința. Ceea ce repetăm în vremuri prielnice ne vom reaminti în momente de restriște.”⁴ Asemenea lui Petre, am fost multă vreme o ucenică, chiar dacă una mediocră. Sunt bine intenționată, dar fragilă, uneori nespus de încrezută și impulsivă, adesea insuficient pregătită. Deși Îl iubesc pe Iisus, Îl dezamăgesc de multe ori. Chiar și așa, urmându-L pe Iisus am învățat practici ce s-au dovedit trainice. Ca o renovare lentă și consecventă, aceste practici m-au întărit puțin câte puțin, astfel că, atunci când au izbucnit furtunile, credința mea a dăinuit.

Poate că povestea ta cu Iisus nu seamănă cu a mea. Unii au călătorit mult mai departe decât mine, alții sunt de-abia la început de drum. În cazul celor care au un

istoric creștin impresionant, nu confundați viața pioasă cu dragostea smerită. Este posibil să bifezi toate criteriile privitoare la religie și totuși să ratezi adevărata credință. Primele țin de prestație, cea din urmă are legătură cu stabilirea unei relații.

În cazul celor pentru care conexiunea cu Iisus este ceva nou, nu echivalați lipsa voastră de experiență spirituală cu slăbiciunea sau, mai rău, cu o iubire inferioară. Iisus a spus: „Adevărat zic vouă: de nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor” (Mat. 18:3). Chiar dacă credința ta este nouă, ești în stare să te apropii de El în maniera ta unică, fără înfumurarea ce însoțește adeseori spectacolul religios. Fii ceea ce ești! El este deja îndrăgostit până peste cap de tine.

CUM SĂ PROFIȚI LA MAXIMUM DE CARTEA DE FAȚĂ

Ceea ce sper este ca această carte să fie pe cât de practică, pe atât de însuflețitoare. Iată câteva considerații care te vor ajuta să atingi acest obiectiv.

În primul rând, *Puterea vindecătoare a credinței* acoperă zece practici de credință, fiecare dintre ele având cinci capitole. Acest lucru îți conferă flexibilitatea de a citi în ritmul propriu sau de a parcurge o practică pe săptămână (sau pe lună) într-un grup restrâns, într-un club de lectură sau de studiu biblic. Am selectat aceste practici specifice, deși poate că sunt neconvenționale, deoarece mi s-au dovedit utile și au corespondență biblică.

Lista aceasta de zece practici nu este nici absolută, nici exhaustivă. De exemplu, lectura și memorarea Bibliei îmi oferă alinare și un sentiment profund de siguranță atunci când viața este solicitantă. Din acest

motiv, vei observa numeroase menționări ale Sfintei Scripturi pe parcursul acestor pagini. Ele nu se numără însă printre cele zece practici. Același lucru este valabil și pentru rugăciune. Inițial, rugăciunea se găsea în capul listei. Dar, cu cât m-am gândit mai mult la rugăciune în lumina celorlalte practici, cu atât mai mult i-am regăsit fibra străbătându-le pe fiecare dintre ele. Chiar dacă lipsește de pe listă, rugăciunea rămâne o componentă esențială a unei credințe ce nu va da greș.

În al doilea rând, deși este tentant să urmezi aceste practici într-un proces liniar în zece pași, se întâmplă rar ca viața să respecte o planificare bine rânduită. Dacă citești cartea într-un grup, s-ar putea ca, din rațiuni practice, să fii nevoit să urmezi un calendar. Nu uita că periplul credinței respectă rareori niște pași predictibili. De exemplu, practicarea lamentației are de multe ori loc în același timp cu venerația. Renunțarea nu este un exercițiu pe care-l faci o dată și gata, ci este unul neîntrerupt. Dacă ai nevoie de o anumită practică, îngăduie-ți să sari peste capitole sau secțiuni sau să revii asupra unora care necesită o nouă examinare.

În cele din urmă, o atenționare: credința ce dăinuie nu poate fi căpătată printr-o determinare sânguincioasă, suflecându-ți mânele și trecând singur la treabă. În timpul numeroaselor perioade în care credința mi-a fost pusă la încercare în cei 50 de ani pe care i-am trăit, L-am simțit pe Iisus în vasta lor majoritate. Iar de la vârsta de 7 ani, când am pășit de-a lungul scurtului culoar central al bisericii copilăriei mele petrecute în centrul statului Illinois, am căutat să-L urmez cu inima, sufletul, mintea și tăria mea. Ironic, cele mai dificile perioade au fost cele în care am fost mai disciplinată ca niciodată: citeam Biblia, mergeam la biserică și urmam unele dintre practicile schițate în cartea de față. Indiferent câte strădanii am depus, suferința nu mi-a fost împiedicată. Practicile

spirituale nu oferă nicio garanție pentru izbăvire. Sufărința va veni și, odată cu ea, apar întrebările. Vor exista zile în care o să te simți în derivă, chiar și atunci când vei face tot ce îți stă în putință să rezști.

„Dacă nu credeți, veți fi zdrobiți!”, ne pune în gardă Isaia, profetul din Vechiul Testament (Isa. 7:9).⁵

„De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit să ia seama să nu cadă”, ne somează Apostolul Pavel din Noul Testament (1 Cor. 10:12).⁶

Într-adevăr!

Așadar, ce speranță există pentru noi, ucenicii bine intenționați, care ne schimbăm uneori capriciile spirituale în clipe de criză și îndoială? Noi, cei care ne temem mai mult de circumstanțele noastre decât de Hristos? Cum viețuim ca bărbați și femei cu o credință de nezdruccinat, atunci când lumea se face fărâme?

În bestsellerul său, *The Reason for God*, Timothy Keller, scriitor și pastor întemeietor al Bisericii Prezbiteriene a Mântuitorului, din Manhattan, ne împărtășește această pildă care ne ajută să dăm un răspuns întrebării cu pricina: „Închipuie-ți că te afli pe o stâncă înaltă, îți pierzi echilibrul și începi să cazi. Chiar lângă tine, în timp ce pici, se află o creangă ce se ivește din muchia stâncii. Este singura ta speranță și e îndeajuns de solidă ca să-ți susțină greutatea. Cum te poate salva? Dacă ai mintea pătrunsă de convingerea intelectuală că acea creangă poate să te susțină, fără să întinzi însă mâna ca s-o apuci, ești pierdut. Dacă, în schimb, mintea ta este încărcată de îndoială și nesiguranță că acea ramură te poate susține, dar oricum te întinzi și te prinzi de ea, vei fi salvat. De ce? Nu tăria credinței, ci obiectul credinței tale este cel care te izbăvește cu adevărat.”

Prin urmare, de câtă credință în creangă e nevoie ca să fii salvat?

Îndeajuns de multă cât să te întinzi către ea⁷.

„Adevărat grăiesc vouă”, a spus Iisus, „dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici, dincolo», și se va muta. Și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Mat. 17:20).

Petre știa mult mai multe lucruri despre pești decât despre credință. Pereții încăperii sale nu erau împânziți cu diplome de studii impresionante, iar conturile sale de rețele sociale nu se făleau cu clipuri video cu dansuri creștine pline de inspirație. Iisus l-a găsit pe Petre afundat până la glezne în noroi și nisip și l-a chemat să apuce ceea ce El îi oferea: „Urmează-Mă!”

O creangă. *Creanga.*

Petre a avut îndeajuns de multă credință ca să întindă mâna după ea. Iar când lumea i s-a prăbușit și viața i-a fost curmată, Creanga a rezistat până a ajuns acasă.

Iisus vrea același lucru și pentru tine, prietene. Îți vede spaimetele, îți cunoaște întrebările.

Urmează-mă, spune el cu mâna întinsă.

Nu trebuie decât să o apuci.